

Intervju med William Haglund, intervjuperson nr 15

Projekt: Göteborg berättar
Bandningens längd: 00:58:32
Datum: 2018-05-23
Intervjuare: Marie Nyberg
Plats: I Williams hem
Tid: 15.00 – 16.00

Intervju med William Haglund

Bandningen börjar

Intervjuare [00:00:02]: Ja nu sitter jag här med William Haglund i hans hem och ska intervjuas och jag heter Marie Nyberg. Du bor på den här adressen som är...?

Talare [00:00:16]: Redbergsvägen 28.

Intervjuare [00:00:18]: Ja eeh när är du född?

Talare [00:00:21]: Jag är född 27:e augusti 1934.

Intervjuare [00:00:25]: Ja, bor du här själv eller...

Talare [00:00:28]: Ja, sedan 2008 när jag blev änkeman.

Intervjuare [00:00:31]: Ja.

Talare [00:00:32]: Och jag trivs väldigt bra i lägenheten här.

Intervjuare [00:00:35]: Ja och i det här området också?

Talare [00:00:38]: Ja.

Intervjuare [00:00:39]: Eeh och du är pensionär?

Talare [00:00:43]: Ja jag har varit pensionär i 23 år nu.

Intervjuare [00:00:45]: [Skrattar] Ja så då är du van vid det?

Talare [00:00:47]: Ja.

Intervjuare [00:00:47]: Jag tänkte bara höra du bodde i, är du född i Göteborg?

Talare [00:00:55]: Jag är född uppe i Lunden och har bott i östra stadsdelarna i stort sett hela mitt liv, jag gjorde ett kort gästspel ute på Vargögatan i Majorna när vi var nygifta ett halvår ungefär. Sen bodde vi uppe i Gerås i några år också från 48-57, det hette Gerås på den tiden nu heter det...

Intervjuare [00:01:17]: Ja inte Berg...

Talare [00:01:18]: Det heter Gärdsås och Bergsjön.

Intervjuare [00:01:21]: Bergsjön ja.

Talare [00:01:23]: Men det låg där Siriusgatan ligger nu.

Intervjuare [00:01:26]: Det var hus då eller?

Talare [00:01:27]: Ja, pappa köpte tomt där 1938 och så byggde vi, så huset var färdigt 1948 och annars hade vi en sommarstuga där då som vi hade.

Intervjuare [00:01:42]: Sommarstuga där i Gärdsås?

Talare [00:01:45]: Ja.

Intervjuare [00:01:44]: Var ni och badade i Bergsjön då?

Talare [00:01:47]: Mycket, mycket. Jag har, det står i min bok också att jag tog magistern när jag var 13 år och jag tyckte mycket om att simma under vatten och när jag tog magistern märken så var kravet 16 meter, men simledaren mätte och sa du har simmat 70 meter under vattnet.

Intervjuare [00:02:09]: Oj, men var det i sjön?

Talare [00:02:12]: Ja det var i Bergsjön från höga berget över till mot nedgången till Utby så att ja...

Intervjuare [00:02:20]: Det är lite intressant för idag tänker man på Bergsjön, som en förort med väldigt stora hus och...

Talare [00:02:30]: När vi köpte det 1938 eller pappa, så gick stadsgränsen på andra sidan den gatan som vi fick anlägga, det ingick i kontraktet med ägaren att vi skulle göra halva gatan, bredd runt tomten men så hade han, skulle han göra resten eftersom det var stadsgränsen på andra sidan gatan. Men då förhandlade pappa så att vi gjorde hela gatans bredd och då fick han sex hundra kvadratmeter tomt till för han tänkte att vi var tre syskon och att vi skulle kunna bygga där uppe någon gång varsitt hus, dela upp tomten då.

Intervjuare [00:03:09]: Men var det småhus som låg där, ett område med småhus då? Så här lite egna hems byggen?

Talare [00:03:14]: Ja jag tror att vår tomt var på 2 700 kvadratmeter.

Intervjuare [00:03:21]: Ja, det var inte så lite.

Talare [00:03:22]: Så det var mycket gata att göra i ordning, det var en hörntomt också så att, ja vi sköt ut grunden och jag fick sitta och vända borrh och pappa slog med storslägga och så slängde vi ut grunden och...

Intervjuare [00:03:39]: Vad hände med det huset sen, blev ni utköpta då?

Talare [00:03:43]: Ja.

Intervjuare [00:03:42]: När staden...

Talare [00:03:43]: 67, 1967 gick de och sa att sista huset var vi, så det var det sista huset som de köpte in och så.

Intervjuare [00:03:55]: Mm var det bra betalt då?

Talare [00:03:58]: Det vet jag inte, men pappa hade köpt en tomt nere i Åsa och byggde en sommarstuga. Så ena veckan var det åkermark och nästa vecka stod det en hel häck runt tomten för vi hade plockat ner den häcken som vi hade runt...

Intervjuare [00:04:17]: Jaha och tog med den?

Talare [00:04:19]: Ja vi tog med den en spireahäck, la den på en lastbil och grävde ner den och bara tre eller fyra plantor dog resten klarade sig, det var starkt.

Intervjuare [00:04:31]: Ja mm och sen så flyttade ni efter Bergsjön då, ja det var en sommarstuga...

Talare [00:04:39]: Ja sen 1957, jag träffade Britt -55 och så gifte vi oss -57 och så bodde vi på Vargögatan 58, i början på -58 och då köpte vi min farmors gamla hus på Karlagatan och så renoverade vi den, det huset då. Vi bodde där till 1976 då blev det de terrasshusen som idag tillhör Pauli backe så flyttade vi tillbaka till ett utav dem.

Intervjuare [00:05:19]: Men blev ni erbjudna att bli utköpta då eller var det kommunen som hade...

Talare [00:05:25]: Nej vi var låsta i stort sett för att hade vi velat ha kvar huset, så hade de missat fem hus. Men skulle jag bygga något nytt så måste jag köpa in 140 kvadratmeter och ansluta till deras vatten och avlopp och bygga sådana hus som det ligger idag va. Så vi var låsta så det var bara att göra den bästa lösningen utav det.

Intervjuare [00:05:49]: Köpa ut och så köpa ett annat?

Talare [00:05:51]: Ja vi köpte ett av de mindre som var där. Jag hade tur för jag fick rita om det och fick det som jag ville ha det [skrattar].

Intervjuare [00:05:59]: Jaha [skrattar]. Ja det är fin utsikt där.

Talare [00:06:03]: Va?

Intervjuare [00:06:04]: Det är väldigt bra utsikt härifrån.

Talare [00:06:05]: Ja, ja jättefint så att Bergsträdgården 2 heter det.

Intervjuare [00:06:12]: Mm men sen flyttade du tillbaka hit till...

Talare [00:06:14]: Nja, sen hade vi det till 1994 för vi bodde på Nobelgatan under tiden, för de hade vårt gamla hus som arbetarbostad eller kontor där först innan de rev det. Vi bodde på Nobelgatan i 18 månader innan vi flyttade tillbaka sen sålde vi då -94 men -95 flyttade vi därifrån och då flyttade vi till Redbergsvägen i grannlägenheten här en trea, men nu har jag bytt ner så att jag har en två istället.

Intervjuare [00:06:50]: Två ja, men du trivs här med östra stadsdelarna eller? Speciellt här Redbergsplatsen, Olskroken?

Talare [00:06:57]: Ja det är så fint för man har så bra förbindelse här med bussar och spårvagnar och sådant så jo jag trivs här i Örgryte eller Örgryte Olskroken kan man säga.

Intervjuare [00:07:12]: Ja men de byggde ju mycket nytt här då de rev en del men det är en del landshövdingehus kvar här borta vid...

Talare [00:07:19]: Ja vid Redbergsplatsen ja, de är fina dom.

Intervjuare [00:07:24]: Ja annars så byggde de rätt så mycket nytt här.

Talare [00:07:28]: Vi hade mycket bränder här då innan man rev alltihop.

Intervjuare [00:07:30]: Ja, gamla hus ja.

Talare [00:07:33]: Så att jodå.

Intervjuare [00:07:38]: Så när du, du har sagt att du har jobbat som brandman började du som det? Som brandman?

Talare [00:07:44]: Jag började 1957, men de första åren så hade jag flera jobb, efter jag gick i skolan. Mitt första jobb var som kockelev på Gamleport, men då hade jag 45 kronor i månaden [skrattar] och så var jag inte mer än 16 år så jag fick inte jobba längre än till tio, 22 då va. Men så sa pappa det får du inte hålla på med så jag var där i åtta månader och så började jag i saluhallen som charkuterist, men sen var det, sen gick jag över och blev svetsare sedan.

Intervjuare [00:08:15]: Mm det var lite bättre betalt kanske?

Talare [00:08:17]: Ja, ja det var mer ett yrke också så att... men så när jag sökte till brandkåren då -56 då måste man ha körkort och jag tog körkortet när jag gjorde lumpen i

Halmstad. Men sen så började jag som chaufför på en firma som heter Inguts ingenjörers utensilier för att få praktik som chaufför, för att det måste jag ha för att komma in vid brandkåren.

Intervjuare [00:08:49]: Ja, ja man var tvungen att...

Talare [00:08:51]: Sen hade jag hjälp i och med att jag spelade med RIK på den tiden.

Intervjuare [00:08:57]: Ja, du spelade handboll?

Talare [00:08:57]: Ja -56 gick jag till Majorna MIK, men jag började -53 i RIK och så -56 gick jag över till MIK för jag spelade fotboll med dem och så hade RIK då fått förstärkningar som jag hade svårt att kunna kvalificera mig till a-laget då så tog jag chansen och gick till Majorna istället.

Intervjuare [00:09:24]: Var det gott om handbollsklubbar och så i Göteborg, lite mer livligare?

Talare [00:09:29]: Ja det kan man...

Intervjuare [00:09:28]: Nordsten, kommer jag ihåg.

Talare [00:09:32]: Ja det fanns mycket, Gamlestadens HK, Sanna, GBIS och Wasaiterna var dåmera i stan också och ja det var många lag. Olskroken hade ett också som låg i division två, Västra Frölunda var väl bra. Så det var mycket handbollslag som och jag är med i gamla MIK vi pratade just om gamla minnen igår apropå vår stuga i Skatås om de olika lagen och vilka som har försvunnit och...

Intervjuare [00:10:03]: Vilka som finns kvar ja. Ja just det. Så du har i princip bott i Göteborg hela ditt liv?

Talare [00:10:12]: Jag har bott i Göteborg hela mitt liv ja och det kommer jag göra ända tills jag [skrattar] jag kommer nog bo här också ända tills de bär ut mig.

Intervjuare [00:10:21]: Mm [skrattar] men du har inte längtat till något annat ställe då?

Talare [00:10:25]: Inte på sätt och vis, men då när jag var 20-21 år så sökte jag först till Norrköping för de hade bra fotbollslag och sen så sökte jag till Örebro, för de hade också bra fotboll och handboll men jag blev aldrig antagen utan det blev Göteborg ändå.

Intervjuare [00:10:47]: Ja, just det.

Talare [00:10:47]: Då hade man ju drömmar om att bli en stjärna och sådär.

Intervjuare [00:10:54]: Men det var hård konkurrens då. Jag tänker på du som har bott så länge i Göteborg, ser du att det finns något som, en Göteborgsanda eller om det finns...

Talare [00:11:07]: Ja det tycker jag.

Intervjuare [00:11:08]: ... en skillnad på Göteborg från andra städer som...

Talare [00:11:11]: Jag tror inte det finns många andra städer som har sådana invånare som är så öppna mot andra, man märker det om man åker spårvagn man kan prata med nästan vem som helst och jag själv har fått beröm eller vad ska jag säga, för att man bjuder på sig själv och hjälper varandra och det ni göteborgare ni är så bra för ni tar initiativ och hjälper om man ser att någon...

Intervjuare [00:11:43]: Tror du att det är så fortfarande i dagsläget?

Talare [00:11:45]: Ja det tror jag nog, jag pratade just med en kompis igår, när vi hade, han hade kommit till Mässhallen och stannade bilen där och så gick han ut och så ställde han sig och skulle mixtra med sin telefon, så stannade en kvinna och frågade ska du ha hjälp?

Intervjuare [00:12:05]: Ja.

Talare [00:12:06]: Ja sa han, han undrade lite, ja jag kan titta på din telefon sa hon men hon hade inte den, hon trodde att hon kunde...

Intervjuare [00:12:13]: Jaha.

Talare [00:12:14]: Så hon bad om ursäkt istället, att hon inte kunde hjälpa honom men jag menar det visar typiskt ur göteborgaren att man vill hjälpa...

Intervjuare [00:12:26]: Ja och att man kan prata med främlingar och så också eller liksom att man ser det som... ja nej för jag tänker, jag funderar på det själv om det är så att det fortfarande är kvar eller om det är en, om den yngre generationen är likadan som den som är ung nu så att säga eller om den, det är lite svårt.

Talare [00:12:45]: Nej, jag vågar inte svara på det men för min del så är jag inte blyg för att prata med dem och kanske hjälpa till om det behövs någonting.

Intervjuare [00:12:54]: Men jag tänker på det här med Göteborgsandan, förknippar man det med något annat också kanske?

Talare [00:13:02]: För min del?

Intervjuare [00:13:03]: Ja.

Talare [00:13:04]: Men när jag kom in i detta och var på berättarcafét då drog jag en skröna när jag träffade Sten Bergman och åkte till Java med honom på...

Intervjuare [00:13:17]: Oj.

Talare [00:13:18]: Och det gick ut på sten och berg och hela delen, vränga ord och det tror

jag många göteborgare tycker om.

Intervjuare [00:13:27]: Ja, det gör man ju automatiskt i huvudet ibland.

Talare [00:13:32]: Så det tror jag är typiskt göteborgskt att man vränger ord och får en dubbelmening med det och...

Intervjuare [00:13:40]: Ja det kan ju vara en sådan ja eeh... Var tycker du man ska bo i Göteborg om du...

Talare [00:13:49]: Ja jag är urgöteborgare och kommit och bli det också.

Intervjuare [00:13:52]: Ja, men var i Göteborg skulle du kunna tänka dig att bo någon annan stans eller trivs du bra här?

Talare [00:13:58]: Jag trivs väldigt bra här i Olskroken, Lunden, för att det ligger ganska centralt och bra förbindelser med som nu när man inte, jag kan inte köra bil längre för jag ser för dåligt så jag har slutat att köra bil för tre år sedan och då har man en sådan fördel med att det är tre olika spårvagnar och fyra till och med. 1:an, 3:an, 6:an och 8:an och så 17 bussen det är väldigt fina förbindelser in till stan och sen är det inte långt till Svingeln där man kan ta andra bussar till Partille och till Hisingen och...

Intervjuare [00:14:40]: Men när du rör dig i stan var rör du dig då någonstans? Skatås sa du nyss att du är i Skatås exempelvis?

Talare [00:14:47]: Ja, det är väl det att jag har blivit så, jag har blivit dålig, jag har inte så bra kondition men vi gick utefter, Birgitta min särbo då, åkte till Stenpirenterminalen och så gick vi bort till den holmen och det orkade jag gå på en gång utan att stanna. Det var faktiskt, före jul så orkade jag kanske 40-50 meter så fick jag stanna.

Intervjuare [00:15:16]: Ja, ja...

Talare [00:15:18]: Så jag har tränat upp mig ganska bra.

Intervjuare [00:15:22]: Ja och du gillar det är ju hamnen där så att säga eller vad ska man säga?

Talare [00:15:23]: Jag ville se hur de har kommit med det nya med brofästet och det här.

Intervjuare [00:15:33]: Jaja. Just det.

Talare [00:15:35]: Det är mycket som händer i stan.

Intervjuare [00:15:36]: Ja, det är mycket som händer i stan det märker man hela tiden ja men är du jag tänker på förut också du har inte varit ute runtomkring i Frölunda, Angered eller något sådant där? Nu är du lite sjuk då men annars menar jag för övrigt?

Talare [00:15:52]: Frölunda har blivit nu sedan jag träffade Birgitta, hon bor på Fagottgatan i Frölunda så därför blir det Frölunda, vi går till Frölunda torg och runt Ruddalen och det, men annars har det inte varit så mycket där ute.

Intervjuare [00:16:03]: Nej.

Talare [00:16:05]: Det var väl, vi spelar boule i Majorna nu, Majvallen på vinterhalvåret men annars har det inte varit så mycket. Det var nämligen så att när Britt levde från -96 till 2006 så var vi i Spanien på vinterhalvåret i fem till sex månader för hon var astmatiker och reumatiker. Så vi var där nere för hennes skull, så därför var vi inte hemma på julen, så mycket eller vinterhalvåret.

Intervjuare [00:16:43]: Så det var ert andra hem på något sätt?

Talare [00:16:42]: Ja sen hade vi husvagn på Björkö, så det var där vi var på sommaren.

Intervjuare [00:16:51]: Så på vintern var ni i Spanien och så...

Talare [00:16:53]: Strax utanför Benidorm en liten by som hette La Nucia och där hade Sparbanken, Skanska byggde för Göteborgs sparbank i ett område där nere så det var mycket göteborgare som bodde i detta urbanisation, som det heter. Sen fick vi hyra där i 10 år under vinterhalvåret för de som ägde det de var inte så gamla, de jobbade då och de var tacksamma att det var någon som skötte om det huset hela så att vi bodde där och vi skötte om trädgården och sådana här grejer.

Intervjuare [00:17:32]: Men så var ni då på Björkö...

Talare [00:17:37]: Ja.

Intervjuare [00:17:38]: Hade du någon släkt på Björkö?

Talare [00:17:38]: Nej vi var med i Naturistföreningen där.

Intervjuare [00:17:40]: Jaha.

Talare [00:17:42]: Ja det står också litegrann om det i boken.

Intervjuare [00:17:46]: Ja just det.

Talare [00:17:47]: Vi åkte till Jugoslavien för Britt ville inte vara med men, jag ville vara med, för vi hade träffat vänner då som var med där ute. Men så vi åkte till Jugoslavien och provade, två familjer då, sen när vi åkte hem då hade Britt blivit så tänd på det, så hon sa vi åker ut till Björkö och ställer oss på gästparkeringen där så var vi med där i 25 år sedan [skrattar].

Intervjuare [00:18:10]: Ja, ja [skrattar].

Talare [00:18:12]: Det är därifrån jag har fått allt basaliom som jag har, jag skyddade mig inte, jag har mycket hudcancer.

Intervjuare [00:18:15]: Jaså jaha aj.

Talare [00:18:20]: Man smörjer ju inte in sig så som man...

Intervjuare [00:18:24]: Nej, det är klart. Ja, ja är det det som är din sjukdom eller?

Talare [00:18:28]: Nej jag har något som heter amyloidos, proteinet går inte till rätt organ så hjärtmuskeln har fått för mycket, så den orkar inte pumpa ut blodet tillräckligt. Men jag håller på och de har kommit ganska bra med medicineringen och nu håller jag på att försöka träna upp mig och går, försöker gå mer och mer. Från som jag sa i julas då orkade jag gå kanske 40 meter eller 50 meter så fick jag stanna så går jag 1,5 kilometer nu.

Intervjuare [00:19:04]: Ja det är skillnad, verkligen.

Talare [00:19:04]: Ja men det får vara plant och jag får inte bära någonting, så att som då när vi gick från Stenpirenterminalen så var det plan mark det var inga backar eller någonting.

Intervjuare [00:19:15]: Nej det får ju vara det.

Talare [00:19:19]: Nej den backen som är här utanför den är jobbig.

Intervjuare [00:19:20]: Den är lite tuff ja.

Talare [00:19:22]: Speciellt när man, så jag åker till Redbergsplatsen och går ner och när jag ska åka till stan så går jag ner till Olskrokstorget.

Intervjuare [00:19:31]: Ja, just det.

Talare [00:19:31]: Självbevarelsedrift [skrattar].

Intervjuare [00:19:34]: Ja det är väldigt mycket affärer runtomkring, det är väldigt livligt här, går du i affärerna här när du handlar?

Talare [00:19:40]: Nej, inte så mycket.

Intervjuare [00:19:41]: Då åker och handlar någon annan...

Talare [00:19:42]: Nej, ja det blir Lidl och ICA för det är mest matvaror som, det är en hel del, inte en hel del, men en del av färdiglagat i och med att man är ensam och...

Intervjuare [00:19:59]: Men jag tänker det finns ju torget här nere med fiskbodar och köttbod och så men...

Talare [00:20:04]: Men det har blivit så dyrt numera, tyvärr, jag handlade mycket där nere

förr och de har försvunnit ett par tre stycken.

Intervjuare [00:20:15]: Ja, ja är det hyrorna som är dyra eller vagnarna?

Talare [00:20:19]: De får inte sålt något vet du.

Intervjuare [00:20:23]: Det är så många dagligvaruhandlare?

Talare [00:20:24]: Ja.

Intervjuare [00:20:26]: Det är lite synd för det har varit torghandel där hela tiden.

Talare [00:20:30]: Ja det var mycket där nere. Det var en som hette Jonne som var en riktig spexare som hade ett fiskstånd där han var populär och där var vi ofta och handlade av honom.

Intervjuare [00:20:43]: Ja just det, vi talade förut om att mitt emot här så ligger gamla Flamman också.

Talare [00:20:49]: Ja där var man mycket som barn.

Intervjuare [00:20:52]: Men nu är det något annat där?

Talare [00:20:54]: Finska kyrkan.

Intervjuare [00:20:53]: Ja just det pingst?

Talare [00:20:57]: Nej finska.

Intervjuare [00:20:59]: Jaha finska kyrkan.

Talare [00:21:02]: Sen har de, för där som systemet var förut det låg i botten och där har de gjort ett café eller någonting, men jag vet inte. Jag var där första dagen när de öppnade om det var i somras eller när det var men jag vet inte om det är kvar nu.

Intervjuare [00:21:18]: Jag tyckte jag såg för jag gick förbi där i förra veckan faktiskt att det var något slags café men jag vet inte om det är finska kyrkan som har det?

Talare [00:21:24]: Jo, det är nog dem för de hade sin secondhand försäljning där nere förut, men nu finns Myrorna och sen finns det på Sankt Pauligatan också.

Intervjuare [00:21:36]: Ja är det de som är i samma hus här på bottenvåning, nej det var klädlagret?

Talare [00:21:40]: Klädlagret ja nej de har inte någon second hand utan de har vad jag förstår så är det sådant som inte går riktigt bra i de andra stora affärerna.

Intervjuare [00:21:51]: Så får de ta över det så att säga?

Talare [00:21:54]: Ja de har mycket bra grejer, trevlig personal också.

Intervjuare [00:22:00]: Ja, skulle du säga att Göteborg är en segregerad stad?

Talare [00:22:12]: Man säger väl att Angered och där uppe är en stadsdel för sig och Biskopsgården är för sig mer än vad centrala staden är men... Man ser hur de kommer in och jag tycker inte om muslimer om jag ska vara ärlig, jag fattar inte deras syn på kvinnan och att de kan tvinga kvinnan att gå och könsstympla sig det har jag svårt att acceptera och göra det på barnen och nej det har jag svårt att acceptera.

Intervjuare [00:22:56]: Många kanske flyr från det hit?

Talare [00:23:00]: Ja, men man hör att det är många som blir, att man gör det här också.

Intervjuare [00:23:06]: Mm ja just det nej det är klart att det kan...

Talare [00:23:11]: Ja det är min syn på muslimer, att jag fattar inte hur man kan behandla kvinnor på det viset som nu, nu börjar det släppa lite grann att de får köra bil och sådant där nere i Saudiarabien och det. Jag hade en kamrat som jobbade på British Airways och var stationerad nere i Dubai eller vad det var någonstans och hans fru fick inte köra bil även om hon var vit. Så de fick smuggla henne, hon fick inte jobba heller, de fick smuggla henne till amerikanska ambassaden för hon skulle få någonstans att jobba varje dag då så att nej jag fattar inte deras...

Intervjuare [00:23:56]: Hur skulle du säga att det är här i Olskroken då, är det blandat med folk här?

Talare [00:24:01]: Ja det tycker jag nog, ja, det är mycket mörkhyade och mycket med slöjor som är här och så där och man hör på, jag tror att det är ett par tre stycken som bor i huset här exempelvis och de ställer ju inte till någon oreda eller någonting utan det... Men just det som jag är mest emot det är att när vi kommer till Saudiarabien exempelvis, då får vi rätta oss efter vad de säger där nere, men de kommer hit och då får de göra så som de har gjort hemma. Alltså det liksom stämmer inte med min filosofi att man får ta seden dit man kommer.

Intervjuare [00:24:55]: Ja det kan man kanske tro, ja nej det är inte helt enkelt.

Talare [00:25:03]: Och som just det här med som det nu är i Växjö med att de ska böneutropa och jag hoppas verkligen inte de kommer och kräver det överallt för har man varit nere i som vi var nere i Turkiet och det låg inte så långt ifrån en sådan kyrka där de stod och gapade och skrek nej det tillhör inte Sverige.

Intervjuare [00:25:26]: Men annars så känner du dig väldigt hemma här?

Talare [00:25:33]: Ja, ja.

Intervjuare [00:25:33]: Det här är ditt hem i Olskroken?

Talare [00:25:35]: Ja, ja Göteborg över huvud taget och Sverige över huvud taget också, för jag tycker Sverige är ett underbart land och jag pratade just med en när jag åkte flexlinjen i morse till Apslätten då. Han är amerikanare och han har bott här i många år men han har börjat nu att liksom förstå svenska systemet på ett annat vis han har investerat här och han har gift sig och har barn och sådär han var i 50-årsåldern nu och han sa det är ett fint land Sverige och det får man nog säga, rent och fint så att...

Intervjuare [00:26:20]: Men jag tänker du berättade, du har skrivit en bok Här är mitt liv en självbiografi då, men sen hade du lite att berätta om för du har varit med om en del händelser i ditt liv som brandman också?

Talare [00:26:38]: Ja jo, det började egentligen -73 med att jag skulle intervjua pappa för han hade blivit änkeman, vi skulle intervjua honom. Men så blev det ingenting för han blev så senil och det har legat i mitt huvud hela tiden att jag måste skriva en bok till mina barn och barnbarn och bekanta.

Intervjuare [00:27:01]: Ja, just det du har barn?

Talare [00:27:02]: Ja två pojkar, så 2016 när jag kände att jag började bli dålig så tänkte jag då måste jag sätta igång att skriva ned vad jag har upplevt och då blev det denna självbiografien som Här är mitt liv som den heter.

Intervjuare [00:27:22]: Ja.

Talare [00:27:23]: Och där i i den boken så finns det en episod som heter eller det handlar om en brand och en explosion på ett fartyg i Lundby... Lindholmshamnens torrdocka. Det var så att Sven Erik och jag, vi skulle åka rökdykare och så var det en förman ifrån Kålltorp som skulle vara, han var inlånad det dygnet, han skulle vara rökdykarförman och när vi satt och provade våra apparater och tittade på våra material, vad vi skulle ha och så så small det som hela Lundbystationen skulle åka, så vi stod där ute i trädgården och tittade ner mot hamnen och då såg vi en svart rökpelare som gick upp. Så jag sa till Sven Erik, det är lika bra att vi sticker in och klär på oss och när vi hade klätt oss så fick vi larmet då och det var brand i ett fartyg som låg i Lindholmens torrdocka och på vägen ner så fick vi reda på att det var folk kvar i maskinrummet och att de hade, industribrandkåren hade dragit upp en vattenledning. Men när vi kom upp på däck då och skulle och den slangen som de hade dragit upp den var grovslang alltså 63 meters grovslang och det kunde vi inte ta med oss ner i båten, så vi fick ropa på grenrör och smalslang och munstycke och det och sedan hade vi en gammal bil för den ordinarie bilen var på verkstaden. Så i denne gamle bilen så var det syrgasapparater och det var inte Sven Erik sådär van vid, jag var lite mer van för jag hade jobbat sex år i brandkåren och han hade bara, han kom från Falun och hade jobbat tre år som brandman och när vi stod där och skulle gå in så såg jag att förmannen som var från Kålltorp han hade inte tagit på sig något rökskydd. Så vi var bara två, han skulle varit med oss ner egentligen, men eftersom han inte hade något rökskydd så fick jag ta initiativet eftersom jag var äldste brandman och då när vi pratade med folk på varvet så sa de ungefär sju meter in så går

lejdaren ner på höger sida och så går det sicksack ner och när vi var färdigklädda och fått med slangen och det, så gick vi in där och vi såg ingenting det var kolsvart, det var ingen sikt alls utan vi fick leta oss fram och kom ner och slangen var lite otymplig ibland den fastnade och så vi fick stanna upp och lossa och komma ner med den och när vi kom ner till maskinrumsdäcket eller durken då så sa jag till Sven Erik att du får stanna här så att vi vet var vi ska gå upp. För vi såg ingenting egentligen det hade börjat lätta litegrann och det var ett fasligt väsen på avslitna luftledningar och sådant här och det var två som låg och ropade på hjälp där nere, så när Sven Erik stannade där så sa jag jag går runt och letar så får jag se om vi hittar någon och när jag kommer runt huvudmotorn då, så låg det en person på durken där och hade en säck över huvudet och det första han sa när jag kom fram till honom; de släpper väl inte på vatten i dockan? Nej sa jag, ja det är bra för jag ligger över bottenventilen som är öppen så jag får frisk luft och är du skadad sa jag? Nej, ja ligg kvar då så ska jag leta efter den andre, men då visste jag inte om att de hade skickat ner en rökdykargrupp till för den andre som ropade på hjälp han var ett däck ovanför oss, han var svarvare på båten. Den killen som låg han var båtsman, han var förman för däckspersonalen egentligen på båten men det började släppa då och vi började se litegrann, då såg jag att det var åtta människor som hade strukit med.

Intervjuare [00:31:37]: Oj.

Talare [00:31:39]: Det hade varit en så kraftig eldsflamma så att de, men de låg alltså, eldslågan hade gått på andra sidan om huvudmotorn mot vad de låg, så de hade klarat sig tack vare det. Men de hade burit upp den här svarvaren då den andre killen och Sven Erik hämtade en apparat så han fick låna och ta på sig en, han som låg, vår kille om man säger så så att... men Sven Erik som han hette som var rökdykare han slutade efter en månad och köpte sig en grävmaskin och livnärde sig på. En utav killarna i den andra rökdykargruppen flyttade till Karlshamn efter något år och han som hade burit upp den killen som låg, svarvaren då, som inte klarade sig han dog efter 14 dagar. Han tog livet av sig varför vet jag inte, men om han hade känt ett sådant tryck att han hade kanske missat att han bar upp honom så han fick i sig så mycket giftiga rökgaser, men sedan så tog det mig 40 år för vi hade ingen, kunde inte prata med någon och det var ingen sådan som det är i dagens läge, vad sa du att det heter?

Intervjuare [00:32:56]: Debriefing.

Talare [00:32:56]: Debriefing, utan vi, det var ju när vi kom hem till station så fick man se till att bilarna blev utrustade igen och larmkläderna låg så att det var ordning. Sen kunde man gå upp och ta fram nya kläder och duscha och basta, men som sagt det tog mig 40 år innan jag blev av med den, för det var många gånger som jag var ute och höll föredrag och jag tänkte att jag skulle berätta det för att lätta på mitt tryck. Men då tänkte jag, nej det kanske sitter någon som är anhörig till de här varvsarbetarna och därför blev det att jag höll inne det enda tills när jag var med, jag är gammal MIK:are handbollslaget MIK vi träffades...

Intervjuare [00:33:40]: Majornas idrottsklubb?

Talare [00:33:41]: Ja vi träffades uppe på Skatås på tisdagarna, så 2004 fick jag talat mig fri ifrån det här, för jag hade haft många nätter med mardrömmar genomsvevande och man visste

ju inte vad det var som blåste det kunde vara ett gasrör. Lejdaren ner kunde varit avsliten så vi hade rusat ner och slagit ihjäl oss själva och sådär för som jag skrev i boken en brandman har den instinkten att det ska räddas liv i första hand och sen vad man själv utsätter sig för det tänker man inte på och det som jag har tänkt på flera gånger efteråt jag tänker på när planet som flög in i New York så många brandmän som strök med där, tack vare att de skulle försöka rädda men de strök med själva. Det är ännu som brandmännens tankesätt att man ska rädda människor, sen vad man själv råkar ut för det kan vara en annan sak men sen kommer detta som jag sa; att lejdarna kan ha varit avslitna, det kunde ha varit gasledningar som blåste där nere och väste och det var stressande hela tiden men nu var det luft.

Intervjuare [00:34:57]: Varven är en farlig miljö kan man säga.

Talare [00:34:59]: Ja, ja.

Intervjuare [00:35:01]: Eller ännu mer när man håller på med de här stora byggena det måste ha varit...

Talare [00:35:05]: Jo jag har varit med på Poonabranden och jag har varit med på andra bränder också på båtar där man... de hade den, tyvärr många utav varvsarbetarna som gick ner under durken och så ville de ha lite bättre luft som de sa. Så satte de på syrgasen och så tände de kolslågan igen och då brann de upp för de hade blivit så mycket mer syre i klädseln så att det[00:35:37].

Intervjuare [00:35:40]: Var det sådana olyckor?

Talare [00:35:40]: Ja det har hänt ett par stycken sådana.

Intervjuare [00:35:43]: Oj men dog de då?

Talare [00:35:44]: Ja de blev ihjälbrända så... men de blev väl upplysta mer och mer efter hand varvsfolket att man får inte göra så utan...

Intervjuare [00:35:55]: Ja för jag tänker att du jobbade på Lundby brandstation?

Talare [00:35:59]: Ja jag har jobbat på allihop, jag började på huvudstationen -57 och så var jag på Lundby för när Frölundastationen kom till då var det många på Lundby som ville flytta till Frölunda stationen.

Intervjuare [00:36:13]: För den var nyare?

Talare [00:36:14]: Den var nyare och vi kallade alltid Lundby för Almagrundet för det var längst ut och tråkigast att vara på.

Intervjuare [00:36:20]: Jaså?

Talare [00:36:22]: Ja [skrattar].

Intervjuare [00:36:23]: Men det var ju vid alla industrier och så där ju.

Talare [00:36:24]: Ja det var det som var ser du. Det var så mycket mer risker där ute som jag skriver i boken här att, här på stadssidan där var det ärliga bränder med vindsbränder och lägenhetsbränder och källarbränder där det inte var någon risk för explosioner, men på Lundbysidan var det både varven och Koppartrans och Nynäs och det här.

Intervjuare [00:36:49]: Skulle ni klara alla dem för jag tänker det är rätt stora...

Talare [00:36:52]: Ja, ja men vi hade det inom vårt uttryckningsområde på Lundby, men som jag skrev i boken här att det jag var mest rädd för var att det skulle bli larm till, så var det galvaniseringsfabriken, om det hade varit rökfyllt och deras syrabad man kunde ramlat ner i ett syrakar eller vad som helst.

Intervjuare [00:37:13]: Var fanns den någonstans?

Talare [00:37:14]: Polstjärnegatan.

Intervjuare [00:37:16]: Där jobbar ju jag ju nu.

Talare [00:37:17]: Ja, om du tänker dig där gamla polisstation 6.

Intervjuare [00:37:22]: Är det den hörnan där?

Talare [00:37:24]: Ja.

Intervjuare [00:37:26]: Den som de precis har rivit nu.

Talare [00:37:27]: Det kanske de har gjort ja.

Intervjuare [00:37:28]: De ska ju bygga det här Karlatornet.

Talare [00:37:29]: Är det där det?

Intervjuare [00:37:32]: Ja precis där vi har våra magasin, där har jag gått förbi många gånger men jag tänkte inte på...

Talare [00:37:36]: Jo det var lurigt.

Intervjuare [00:37:39]: Jaså det var farligt?

Talare [00:37:39]: Ja du vet om det hade varit rökfyllt och man inte såg någonting och krupit där på golvet och kanske hade ramlat ner i ett syrabad så det var den. Sen har jag varit med på flera explosioner med gasflaskor och sådant där.

Intervjuare [00:37:58]: Men den här Poonabranden den var lite senare då ja?

Talare [00:38:01]: Ja då hade jag jobbat dygnet innan och då var jag på Kålltorp som förman och vi hade haft mycket att göra så jag gick och la mig. Jag sa till Britt att jag lägger mig och vilar lite och när klockan var fem i ett så smäll det till, så vi sprang ut och tittade ner mot hamnen och såg den här svarta pelaren som gick upp. Vi går in och sätter på radion så jag hör om det är någonting och det kom ju då att det var en explosion på ett fartyg i Lundbyhamnen och så kom det då samtidigt meddelande att alla fridygnslediga brandmän ska infinna sig på sina stationer, så vi åkte dit eller jag åkte tillbaka till Kålltorp och när klockan var ungefär tre så fick vi åka till Poonabranden då. Och då så hade släckningsledaren sagt det, för det finns något som heter lättskum och det är en slang som är ungefär en meter i fyrkant och det är ungefär som diskmedel som man blåser upp och så blir det luftbubblor och Heden var där, de skulle skära ett hål i sidan på båten akter om midskepps och vi skulle skära ett hål i ettans lastrum för dem midskepps och då hade båten kantrat så den låg ungefär en fem meter ut.

Intervjuare [00:39:37]: I vattnet?

Talare [00:39:38]: Ja, så den låg inte intill kajen den hade vält så vi la en utskjutsstege på marken och så kröp jag ut och skar ett hål där på ungefär en meter och så kröp jag tillbaka och sa: Gör ni i ordning skumledningen och ge mig en smalslang så länge så kan jag hålla nere det så jag kröp ut en gång till och höll ner lågorna med vatten där och sedan så när för det var lättskumsaggregatet inte ledigt utan vi skulle ta en vanlig skumledning och då kröp jag ut med det och det var ett långt munstycke på 1,85 cm och så skulle jag lägga den emellan en ...pinne och räcke eller sidan på fartyget som den skulle ligga och hålla sig där. Så när jag hade krupit ut där då var den kanske fem meter ut så sa jag, släpp på skummet och det gjorde dem men de släppte på det så fort så det blev en sådan rekyll i slangen så den klappade till mig på huvudet så jag ramlade av stegen. Men som tur var så hade jag vänster benet kom emellan sidträna på vagnarna så den ena låg över vristen och den andre låg över knät och där hängde jag 4-5 meter över vattnet, men så fick jag då, man var stark på den tiden.

Intervjuare [00:41:07]: Mm kunde du ta dig upp själv?

Talare [00:41:08]: Ja, ja [?? 00:41:13] då darrade jag rätt bra i benen och tänkte hade jag ramlat i vattnet med larmkläder och stövlar.

Intervjuare [00:41:20]: Nej det är inte så lätt precis.

Talare [00:41:22]: Men det gick bra.

Intervjuare [00:41:24]: Men där dog det också några, men inte så många?

Talare [00:41:26]: Nej jag tror inte det var några som dog. Gjorde det det?

Intervjuare [00:41:29]: Ja var det inte två eller tre stycken?

Talare [00:41:34]: Ja det vet jag inte.

Intervjuare [00:41:35]: Jag fick för mig jag läste om det.

Talare [00:41:35]: Ja det kan tänkas jag kommer inte ihåg det i alla fall men det kanske var eftersom vi kom in i bilden ett par timmar efter.

Intervjuare [00:41:45]: Ja just det, men jag tänker på ute vid raffinaderierna och så har det varit några bränder där?

Talare [00:41:54]: Inte för min del vi...

Intervjuare [00:41:56]: För det är ganska farligt där?

Talare [00:41:58]: Ja, ja.

Intervjuare [00:41:59]: Men det känns inte som att det har hänt så mycket där?

Talare [00:42:00]: Jodå men man skulle bygga om på Koppartrans som det hette då och de hade bara några industribrandmän, så två ifrån Lundby skulle ligga som förstärkning på Koppartrans brandstation varje dygn och det var jag med i. Men då hände ingenting som tur var, men däremot den gasololyckan som var ute vid när Lasse blev så skadad, Lasse Gustavsson och Konrad dog det var också en, det var inte på något varv men det var från BP:s ...

Intervjuare [00:42:41]: Jaha.

Talare [00:42:41]: Från BP kom det en gasledning som gick ut mot Arendal då som de sprängde hål i och så kom han från Kålltorp då eller de två Konrad och Lasse Gustavsson och så körde de in och jag tror det var dimma på morgonen då, så dog bilen så när han skulle starta igen...

Intervjuare [00:43:02]: Då blev det gnista?

Talare [00:43:02]: Då blev det gnista och då small det till så att Konrad han omkom och Lasse blev väldigt svårt bränd, så att jo det har allt hänt saker och ting vid varven eller där ute också vid raffinaderierna. Men ja jag vet inte hur det är nu men de var ganska då när BP kom så var det också väldigt mycket utbildningar och sådant där.

Intervjuare [00:43:33]: För ni ser Göteborg ur en lite annan synvinkel om man är brandman för då får man rycka ut på olika ställen och så.

Talare [00:43:39]: Ja jag vet [mobil ringer] oj jag stänger av. Jag ringer upp dig Birgitta sedan. Ja det var min särbo. Jo vi hade en övning på Koppartrans och vi hade lagt ut slangar och grejer och rätt var det var så fick vi larm, då höll man på att bygga Brunnsbo så det var på 60-talet någonting. Och så sa det att det är en brand i en gasflaska alltså slangen och jag hade varit svetsare, men det tog i alla fall en kvart innan vi kom dit hade plockat ihop och kommit dit så gick jag bara in och stängde och då var det en två eller tre fyra meter kvar av acetylengasslangen men det fanns inget brännbart i trappuppgången, så det var ganska lätt

att göra, men det kan vara lite tufft att göra det. Sen gick det väl en tre veckor och sen fick vi larm ut till Ryaskolan och då var det en bil med svetsaggregat i och som tur var så den förmannen som vi hade, för då var jag brandman. Han sa vi går nedanför slänten för den stod uppe på en höjd och så var det en slänt ner till gatan där och precis när vi var bakom och skulle börja släcka så stack eller small alltså acetylengasflaskan och vi hörde bara hur det visslade till över huvudet. Hade vi stått upp så hade vi kanske strukit med alla tre, men den slog ner ungefär en 30 meter bakom oss i backen där och då stod det en mamma och tittade på i ett radhus i närheten för det blir ju att man tittar var den blev av och men vi klarade oss och den står på Torslanda brandstation nu den acetylengasflaskan. För den hade stått inne i branden och acetylengasbehållaren, den har inga tryckkärl utan den tål bara ett visst tryck och sen smäller den. Syrgasflaskorna var ju tryckkärl så de kunde tåla mer värme än vad acetylengasen gjorde så att där hade vi tur.

Intervjuare [00:46:12]: Ja jag kan förstå att det händer mycket när man jobbar som brandman.

Talare [00:46:16]: Det var en som läste min bok och han sa lever du än? [Skrattar].

Intervjuare [00:46:23]: Men hur var det att gå i pension då? Saknar du inte...

Talare [00:46:24]: Nej, nej jag hade ju, den tjänsten jag hade som brandinspektör den var till 65 år egentligen men jag hade mer än 20 år i utryckningstjänst och då kunde jag gå vid 60 år och i och med att Britt då är astmatiker och allergiker och reumatiker så gick hon också för de ville sjukpensionera henne när hon var 28 år.

Intervjuare [00:46:53]: Oj.

Talare [00:46:53]: Och så vi la av bägge två då och sålde huset och så åkte vi runt med husvagnen och fastnade ner i Spanien som sagt i tio år under vinterhalvåret.

Intervjuare [00:47:08]: Men du saknar inte jobbet utan du tycker det var skönt att...

Talare [00:47:11]: Nej jag saknar inte jobbet, även om jag säger så här jag hjälpte mycket Kulturtuben och dem.

Intervjuare [00:47:22]: Ja det var någon teater...

Talare [00:47:24]: Ja Lorensbergsteatern.

Intervjuare [00:47:27]: Ja.

Talare [00:47:25]: Då när de började det Galenskaparna.

Intervjuare [00:47:27]: Du hjälpte dem med vad?

Talare [00:47:29]: Ja både att utbilda dem och sådär och det som jag tror jag gjorde det bästa i det. Det var nämligen så att satt man inne i salongen så var det en så pass bit över till nödutgångarna ifrån salongen och ut och hade det hänt en rökutveckling eller brand i

garderober så hade alla 700 som satt varit inneslutna i rök. Så det första de fick göra var att sätta upp avskiljande dörrpartier så att det blev fritt ut på sidorna antingen i det hörnet eller det hörnet.

Intervjuare [00:48:10]: Så du hade du ändå lite jobb där och jobbade vidare?

Talare [00:48:14]: Och som sagt jag hade väldigt bra samarbete med dem och Åby som var deras teaterchef eller vad säger man inte teaterchef utan ansvarig för säkerheten och det, vi kom väldigt bra överens och nu när Lorensbergsteatern var 100 år så tänkte jag att jag ska gå dit och titta. Och när jag kommer dit så Pernilla som är teaterchef i dagens läge hon kom och krama om mig och sa herrenadå vad roligt att du kom och det var fullt med folk runt omkring där jag fick stora kramar och vi började prata gamla minnen och sådär så sa jag är Åby här? Ja han ska hålla i rundvandringen sa hon så jag ska gå och hämta honom och det första Åby sa när han kom upp: Wille det brand- och säkerhetstänkande jag kan det har du lärt mig. Och det är jag väldigt stolt över och så började vi snacka då va. Bland annat vad han sa när han ringde när de hade något problem och sa Wille kom hit så det blir som du vill ha det så efter 22 år så ringde jag på söndagen till Pernilla och sa jag blev så rörd när ni tackade och då sa hon, vi pratar ofta om dig hur hjälpsam du var så då har man inte gjort bort sig.

Intervjuare [00:49:38]: Nej verkligen inte, men var du intresserad av teater också?

Talare [00:49:41]: Nej inte så mycket nej, jag hade både Storan och Stadsteatern och Folkteatern.

Intervjuare [00:49:48]: Jaså? Men hade du de som...

Talare [00:49:52]: Alltså varje föreställning så får man gå igenom med regissören eller producenten vad de har för någon pyroteknik eller...

Intervjuare [00:50:01]: Även hos oss på museet så har vi också ett sådant säkerhetstänk.

Talare [00:50:06]: Så varje föreställning innan eller generalrepetition och allting så var jag där och pratade med dem och sen fick jag skriva en instruktion till säkerhetsvakten då, att vid det här tillfället så händer det och det och då får de tända ljus och sen var ju, det finns ett utrymme framför scenen och sen finns det ett mellanrum mellan ridån och järnridån så man hade olika klasser på vad man fick ha i pyroteknik eller levande ljus och sådär och det gick jag igenom med producenten och de här och skrev sedan en instruktion för då var det brandmän som skulle gå säkerhetsvakter. Så de visste var och när vad som gällde och sådär, så jag hade väldigt mycket kontakt med teatrarna på så vis och framförallt på Stadsteatern var det varje gång det var generalrepetition så var Britt och jag där och det var så lustigt en gång [skrattar] för de ville ha pyroteknik och producenten han ville att den skulle spruta uppåt, men enligt deras, alltså bolaget, så ska de vara riktade nedåt, men han ville ha lite höjd på det. Ja, ja vi provar sa jag, så på generalrepetitionen så satt jag ytterst på tredje bänken eller någonting och så jag visste när de skulle hända och jag tittade och då började det brinna i pappers...så jag sa stäng med en gång. Så då förstod de att det går inte att ha det så utan det fick vända det sedan. Så jag hade mycket med teatrarna och göra.

Intervjuare [00:51:49]: Men jag tänker du har sysslat mycket med idrott och så både fotboll och handboll och nu har du börjat med boule men är det...

Talare [00:51:53]: Ja det är fint, jag började i ett litet lag som hette Valås uppifrån Solgården här Valåsgatan, som pojklagsspelare och vi var faktiskt näst bäst i stan. Vi fick stryk av RIK i pojkklass ett och då var vi bara kanske 16 killar och då spelade vi i juniorlag, pojklag och några fick spela i seniorlag också. Men sen då 1953 så blev jag värvad till RIK, för ja vi var för gamla som juniorer då och en match i pojklagserien spelade vi, vi var sju lag i serien och vi hade spelat fem matcher och stod över näst sista matchen. Vi ledde serien då RIK låg tvåa, men de vann sin näst sista match och så möttes vi i finalen sista matchen då och du kan tänka dig vad fullt med folk i Mässhallens ? alla ville att vi skulle vinna, slå RIK men vi fick stryk med 12-6 eller 12-8 tror jag att det var. Men sen fick vi stryk även i något som heter Heimcupen 1951 fick vi stryk av RIK i finalen också, så vi och sen gick jag till RIK då hade de kanske tyckt att jag var någonting att satsa på.

Intervjuare [00:53:25]: Mmm, men hur förhåller sig boule till detta då? Är det att det är...

Talare [00:53:32]: Det var när vi var i Spanien, så var det en kille som hette Marcel, en fransman som spelade mycket boule och han introducerade mig och de andra inom urbanisationen där, så jag drog igång en bouleklubb där nere. Boulesektion får man säga och på den vägen har det varit då, du kan titta i rummet får du se, där är lite priser [skrattar].

Intervjuare [00:54:04]: Ja, ja, ja [skrattar].

Talare [00:54:04]: Det har blivit lite priser som sagt.

Intervjuare [00:54:06]: Ja, men är det du och din särbo som spelar ihop eller är det något lag eller?

Talare [00:54:12]: Ja vi spelar [?? 00:54:12] på Apslätten på måndagar och då lottas man ihop.

Intervjuare [00:54:16]: Apslätten i Kålltorp?

Talare [00:54:17]: Ja just det då drar man ett kort och så får man spela antingen med en eller två till, det beror på hur lagsammansättningen blir för man spelar ju minst två. Men på torsdagarna så har vi lag om jag säger så och då förr var det min fru Britt och jag och så fick vi ofta en med oss till och ja det gick bra. Men nu spelar min särbo och jag ihop på torsdagarna, hon var inte alls något, hon visste inte var en boll var en gång.

Intervjuare [00:54:54]: Nej [skrattar].

Talare [00:54:54]: Hennes man de hade aldrig haft några idrotter eller något sådant, så jag fick övertala henne till att börja, men nu är hon duktig och tycker att det är roligt också. Så att men nu har jag slutat att tävla individuellt eller vad jag ska säga i större tävlingar, för jag orkar kanske tre matcher. Som idag när jag spelade tre gånger och jag var ganska så trött efter det men det är ett väldigt roligt spel, har du själv spelat?

Intervjuare [00:55:27]: Nej jag har inte det jag förstår mig inte på det riktigt jag har tittat på det, men man ska väl komma så nära bollen som möjligt eller?

Talare [00:55:32]: Ja men har den lillen som man säger och det ska man då när man spelar ihop så försöker man komma så nära som möjligt och många vill bara titta på sin egen kula att nu ligger jag närmast, men det är ett lagspel så ibland får man offra den för att få tre kanske istället så att... Nej som sagt, det är ett roligt spel det är enkelt men ändå socialt framförallt. Vi är, den föreningen som jag är med i nu vi är 150 medlemmar eller någonting i den stilen, men det brukar vara en 65-70 som är uppe och spelar och vi har väl tre som är över 90 år som spelar. Och vi har en handikappad som sitter i rullstol och spelar så att, men då tävlar man inte så sätt som idag när vi spelade mot Åkered i Frölunda serien, vi vann förresten med 17-11 [skrattar].

Intervjuare [00:56:37]: Gratulerar. Jag tänker om du nu tänker på Göteborg, nu fyller Göteborg snart 400 år det är därför vi gör de här intervjuerna och så också att det kommer med där. Vad tycker du, tror du att Göteborg utvecklas bra och att vi är på rätt väg och så?

Talare [00:56:54]: Ja, ja.

Intervjuare [00:56:55]: Det är svårt att säga.

Talare [00:56:57]: Jag har inte engagerat mig så mycket i det med Västlänken, men jag tänker jag är så pass gammal så jag hinner ändå inte vara... så jag har inte engagerat mig i den. Men jag hoppas att det blir bra de som har tänkt till har väl tänkt till på rätt vis hoppas jag.

Intervjuare [00:57:15]: Ja.

Talare [00:57:16]: Men det är stora pengar det handlar om och...

Intervjuare [00:57:18]: Ja det är det.

Talare [00:57:20]: Men det är klart man får se framåt också, utvecklingen och alltihop det här.

Intervjuare [00:57:26]: Ja absolut, att det nej för annars så det är inget du känner dig orolig för i staden?

Talare [00:57:31]: Nej, nej, nej då som sagt jag är så pass gammal [skrattar].

Intervjuare [00:57:38]: Du kan slappna av [skrattar]. Ja är det något annat du vill tillägga till...

Talare [00:57:49]: Nej, men det som jag, jag blir väldigt glad när man kom och sa till mig det var två killar på det här berättarcafét som sa; det ska du ha med och då blir man stolt att detta som vi gör nu. Det gläder mig väldigt jag hoppas att det blir bra att du kan få ihop något bra utav det.

Intervjuare [00:58:11]: Det ska vi hoppas.

Talare [00:58:12]: Får jag lov att höra det eller läsa det sedan innan du...

Intervjuare [00:58:14]: Ja men vi, då säger jag tack så mycket för intervjun.

Talare [00:58:18]: Ja tack själv det var trevligt.

Intervjuare [00:58:21]: Ja.

[bandningen slutar]